

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom dňa 5. marca 2008 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanému **J. H.**, pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné, o odvolaní krajského prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 25. apríla 2007, sp. zn. 1 T 10/2002, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, odvolanie krajského prokurátora v Trnave **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Trnave bol obžalovaný **J. H.** podľa § 226 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, oslobodený spod obžaloby Krajskej prokuratúry v Trnave zo dňa 13. mája 2002, sp. zn. 2Kv 10/00 pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, a pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, na tom skutkovom základe, že

dňa 15. januára 2000 v presne nezistenom čase medzi 01.15 a 01.30 hod. v D. S. na ulici N. pred rodinným domom bez popisného a evidenčného čísla, v ktorom bývala rodina **V.** mal 23-krát vystreliť z nelegálne držaného samopalu vzor 58V, kal. 7,62 mm na prichádzajúce osobné motorové vozidlo zn. Mercedes 500 S, EČV: B. X., vedené poškodeným **T. V.**, ktorému mal spôsobiť 7 strelných poranení, na následky ktorých zomrel, pričom bezprostrednou príčinou smrti bolo zakrvácanie do ľavej pohrudnicovej dutiny z priestrelu hrudnej srdcovnice a pľúc pri ďalších strelných poraneniach mozgu, krku a ľavej hornej končatiny.

Krajský súd súčasne podľa § 229 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, poškodenú **Z. V.** s nárokom na náhradu škody odkázal na konanie vo veciach občiansko-právnych.

V zákonnej lehote určenej v ustanovení § 248 ods. 1 Tr. por. podal krajský prokurátor proti tomuto rozsudku odvolanie.

V odôvodnení odvolania uviedol, že vo veci vykonané nepriame dôkazy vo svojom súhrne tvoria logickú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktoré preukazujú, že páchatelom žalovaného skutku je obžalovaný J. H..

Vyjadril názor, že jeho obhajoba bola vyvrátená výpoveďami utajených svedkov, zistenými povýstrelovými splodinami na ľavej ruke obžalovaného, pachovými stopami zaistenými na držadlách športovej tašky, ktorá bola nájdená na mieste činu a detektorom lži. V tejto súvislosti bližšie poukázal prokurátor na obsah týchto dôkazov (výpovede utajených svedkov J. V. a K. K., výsledky kriminalisticko-expertízneho skúmania povýstrelových splodín na ruke obžalovaného a závery znalkyne z odboru veterinárstvo- kynológia MVDr. J. F. ako aj výsledok psycho-fyziologického vyšetrenia obžalovaného).

Na druhej strane výpoveď svedka D. S., ktorý označil ako páchatela inú osobu a ďalších svedkov potvrdzujúcich prítomnosť obžalovaného v čase činu v reštaurácii P. a nie na mieste činu považuje za nevierohodné, urobené účelovo v snahe pomôcť obžalovanému. Taktiež aj výpoveď svedka V. K., ktorý v konaní pred súdom uviedol, že s obžalovaným pred inkriminovaným dňom strieľal nebola ďalšími dôkazmi potvrdená.

Vzhľadom na tieto okolnosti krajská prokurátorka navrhla, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolaniu krajského prokurátora vyhovieť. Písomne podané odvolanie modifikoval len v časti týkajúcej sa tzv. detektora lži. Za nesprávny považuje napadnutý rozsudok prevažne v spôsobe jeho odôvodnenia. Krajský súd, podľa jeho názoru vyhodnotil dôkazy svedčiace v prospech obžalovaného jednostranne. Na druhej strane vo veci vykonané významné nemenné dôkazy, teda povýstrelové splodiny na ľavej ruke obžalovaného a pachové stopy z tašky nájdenej na mieste činu prvostupňový súd vyhodnotil nedostatočne, len ako dôkazy podporné a nepriame.

S poukazom na uvedené okolnosti zástupca generálneho prokurátora navrhol aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil krajskému súdu

na nové konanie a rozhodnutie s tým, aby krajský súd vykonal podrobné dokazovanie k uvedeným dvom dôkazom a objektívne sa s nimi vyrovnal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania obžalovaného podľa § 254 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že krajský súd rozhodol správne a v súlade so zákonom.

Krajský súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil v intenciách ustanovenia § 2 ods. 6 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, a dospel tak ku správne záveru, že vykonanými dôkazmi nebolo celkom jednoznačne a nepochybne dokázané, že predmetný trestný čin vraždy spáchal obžalovaný J. H. preto ho v konečnom dôsledku podľa § 226 písm. c/ Tr. por. spod obžaloby krajského prokurátora oslobodil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si v celom rozsahu osvojil závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, i keď v súlade s názorom odvolateľa je treba uviesť, že odôvodnenie napadnutého rozsudku trpí viacerými nedostatkami. Aj podľa názoru odvolacieho súdu predmetný skutok sa nepochybne stal, avšak nebolo celkom jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že tohto sa dopustil práve obžalovaný J. H., a to aj napriek tomu že vo veci bolo vykonané značne rozsiahle a vyčerpávajúce dokazovanie.

Odvolanie krajského prokurátora je odôvodňované najmä nepriamymi dôkazmi, ktoré podľa jeho názoru tvoria logickú, ničím neporušenú a logickú sústavu vzájomne sa doplňujúcich a na seba nadväzujúcich dôkazov. Ide najmä o výpovede tzv. utajených svedkov J. V. a K. K., potom zistené povýstrelové splodiny na ľavej ruke obžalovaného a pachové stopy, zistené na držadle tašky nájdenej v blízkosti miesta činu.

Podľa názoru odvolacieho súdu ani tieto spomenuté dôkazy sami osebe nemôžu postačovať pre záver o vine obžalovaného, tak ako sa toho domáha krajský prokurátor. Charakter a povaha týchto dôkazov, bez toho, aby boli podporené ďalšími objektívnymi, hodnovernými a nepochybniteľnými dôkazmi netvorí už spomenutú ucelenú a logicky vzájomne obsahovo korešpondujúcu reťaz dôkazov, na základe ktorých by bolo možné ustáliť nepochybný záver, že páchatelom tohto trestného činu je práve obžalovaný J. H..

Oproti týmto dôkazom stojí totiž celý rad iných dôkazov, najmä svedeckých výpovedí, ktoré potvrdzujú obhajobu obžalovaného, založenej na tvrdení, že v čase spáchania činu nemohol byť na mieste jeho spáchania, pretože sa zdržiaval na inom konkrétnom mieste v spoločnosti viacerých ľudí, ktorí túto skutočnosť potvrdili. Ak sa aj obžalovaný v kritický večer z tohto miesta na určité časové úseky vzdialil, nebolo to jednak v čase spáchania činu a jednak nebolo žiadnym hodnoverným spôsobom preukázané a dokázané, že by z nejakého zdroja mal vedomosť o tom, resp. že by dostal signál o tom, že poškodený T. V. v tom relatívne krátkom časovom úseku sa práve vracia domov. Toto nebolo preukázané ani výpisom telefonických hovorov z mobilného telefónu obžalovaného, ani žiadnym iným relevantným dôkazom. Pokiaľ teda obžalovaný sám sa v inkriminovanom čase nachádzal v reštaurácii P. v obci T., resp. že bol spolu s priateľkou pri jazere a túto potom odviezol domov, nemal možnosť vedieť, že práve v tom čase sa poškodený v nočných hodinách vracia do svojho bydliska v D. S. a teda nemal vedomosť a možnosť na prípravu jeho zavraždenia práve v inkriminovanom časovom úseku.

Významným dôkazom v tomto smere je výpoveď svedka I. K., operačného pracovníka mobilného operátora vtedajšej spoločnosti G., ktorý preskúmaním výpisu prichádzajúcich a odchádzajúcich telefonických hovorov obžalovaného zistil, že telefónne hovory urobené po jednej hodine neboli jednoznačne vykonané z D. S. a táto objektívne zistená skutočnosť významne podporuje obhajobu obžalovaného, založenú na tvrdení, že v čase činu (smrť poškodeného V. najpravdepodobnejšie nastala medzi 1.15 hod. a 1.30 hod.) sa v D. S. nenachádzal. V daných súvislostiach treba navyše poukázať aj na výsledky vyšetrovacieho pokusu, ktorým bolo zistené, že cesta z reštaurácie P. v T. k rodinnému domu poškodeného T. V. v D. S. autom pri priemernej rýchlosti 80 km/hod. a pri bežnej premávke jednosmerne by trvala 17 minút. Previerka bola vykonaná dňa 31. marca 2000 o 11.00 hod., pričom zo záznamu (č.l. 345, zv.I) nie sú zrejmé aké boli v daný deň poveternostné podmienky, a či boli porovnateľné tými, ktoré boli v deň činu. Ak je ale pravdou, že obžalovaný sa v tomto čase nachádzal s priateľkou M. S. pri jazere v blízkosti obce V. M. (v jej výpovedi v tomto smere sú značné rozpory), cesta do D. S. vzhľadom na vzdialenosť mohla trvať približne rovnako dlhú dobu ako z obce T., i keď v tomto prípade pred spáchaním činu by musel obžalovaný ešte stihnúť odvieť priateľku do miesta jej bydliska v T..

Za týchto okolností je iba ťažko predstaviteľné, že obžalovaný by reálne nemohol vykonať čin takým spôsobom, ako to bolo zistené dôkazmi na mieste činu, pretože charakter a spôsob vykonania predmetnej vraždy - prinesenie predmetnej športovej tašky a zbrane, ich ponechanie na mieste činu, použitie návlakov na topánky a ich ponechanie na mieste

činu, počet smrteľných výstrelů zbrane, ako aj druh použitej zbrane toto všetko nasvedčuje, že v danom prípade nepochybne išlo o vraždu plánovanú, pripravovanú a aj svojim spôsobom motivovanú. Tieto atribúty spáchania činu vykazujú istú nelogickosť spočívajúcu v tom, že ak by obžalovaný mal byť skutočným páchatelom činu, nezanechal by zrejme na mieste činu svoju tašku, zbraň a návleky na topánky, pretože nepochybne z nich zaistenými stopami by sa mohla potvrdiť jeho účasť na čine. Na predmetnej zbrani neboli zisťované daktyloskopické stopy, čo možno považovať za významnú chybu prípravného konania, i keď by bolo možné uvažovať aj o možnosti, že páchatel mohol mať v čase činu oblečené rukavice. Trasologická stopa zistená na mieste činu nezodpovedala typu obuvi, ktorú mal v inkriminovanom čase obutú obžalovaný.

Výpovede utajených svedkov, na ktoré poukazuje v odvolaní krajský prokurátor samy osebe taktiež nemajú takú dôkaznú hodnotu a dôležitosť, aby sa na ich základe dal ustáliť výrok o vine obžalovaného. Svedok J. V. vypovedal o okolnostiach, ktoré sa mal sprostredkovanne dozvedieť od nebohého svedka L. C., ktorý mu mal hovoriť o pripravovaní sa obžalovaného na vraždu poškodeného T. V. a následne po skutku aj o tom, že obžalovaný tento skutok spáchal. Druhý utajený svedok K. K. vypovedal v prípravnom konaní, že obžalovaný v reštaurácii v D. Š. za prítomnosti I. D., Z. J. a R. J. s ním hovoril o likvidácii poškodeného spolu s L. C., ako aj spoločnom vyskúšaní zbrane pred obcou D. Š. viacerými ranami do dreveného stĺpa. Obžalovaný ho mal presvedčať na likvidáciu poškodeného V. a L. Š.. Na hlavnom pojednávaní však tento svedok sám spochybnil túto výpoveď, keď nevedel uviesť ani meno poškodeného a o J. H. uviedol, že ho pozná len z videnia, že si na žiadne podrobnosti nepamätá, pretože život mu je cennejší a nevedel sa vyjadriť ani k tomu, či vypovedal v prípravnom konaní pravdivo. Ani jeden z uvedených svedkov výpoveď utajeného svedka nepotvrdili, ale naopak uviedli, že na uvedenom mieste s obžalovaným pri rozhovore takého obsahu ako o tom vypovedal svedok K. nikdy neboli. V súvislosti s výpoveďami utajených svedkov treba tiež zdôrazniť, že obaja boli vypočutí v rovnakom časovom období krátko za sebou až po roku a troch mesiacoch od spáchaného činu, po tom keď sa sami prihlásili na políciu a žiadali o vypočutie. Zdôvodnenie takéhoto postupu obaja svedkovia zdôvodňovali takmer rovnako skutočnosťou, že až po zistení, že obžalovaný H. bol prepustený z výkonu väzby cítili potrebu vo veci pred vyšetrovateľom vypovedať.

V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť aj na výpoveď svedka D. S., ktorý naopak zasa vypovedal v prospech obžalovaného, keď tvrdil, že v inkriminovanom čase videl z miesta činu utekať svedka L. C. a ešte jednu osobu, ktorú však nespoznal, ale obžalovaného H. vylúčil, vzhľadom na výšku jeho postavy. Aj výpoveď

tohto svedka bola čiastočne spochybnená výpoveďami ďalších svedkov (F. G., L. G., Z. G. a Š. G.), ktorí nepotvrdili pravdivosť jeho výpovede o tom, kde sa mal nachádzať v kritický večer a odkiaľ sa mal vracieť domov a vidieť spomenuté skutočnosti. Pri preverke jeho výpovede bolo zistené, že popísaná trasa vzhľadom na cieľ nebola najkratšou (č.l. 587-599, zv. II). Pri rekognícii podľa fotografií v rozpore so svojou výpoveďou L. C. neopoznal (č.l.602-607, zv. II) a skutočnosti oznámil na polícii až neskôr, na základe článku v regionálnom týždenníku.

Ako to vyplýva z uvedených okolností, ale aj z výsledkov ďalšieho rozsiahleho doteraz vykonaného dokazovania existujú v danom prípade určité nepriame dôkazy svedčiace o účasti obžalovaného J. H. na predmetnom skutku a jeho spáchaní a na strane druhej taktiež rad dôkazov svedčiacich opačne, v jeho prospech. Nepochabne je tu veľa protichodných a rozporných dôkazov, pričom podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na doterajší rozsah dokazovania, ako aj vzhľadom na časový odstup osem rokov od spáchania činu, nie je už možné nariadiť vo veci vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré by mohlo ešte priniesť určité konkrétne výsledky vo vzťahu ku skutkovým, ako aj právnym záverom krajského súdu. V tejto súvislosti treba však konštatovať, že vykonaným dokazovaním v priebehu celého trestného konania, nebola úplne a celkom jednoznačne vyvrátená obhajoba obžalovaného, ktorý spáchanie predmetného skutku od začiatku trestného konania popieral.

Odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru, že nepriame dôkazy, na ktoré krajský prokurátor poukazuje v odôvodnení svojho odvolania vo svojom súhrne netvorí ucelenú, logickú a ničím nespochybniteľnú reťaz takých dôkazov, na základe ktorých by bolo možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ustáliť vinu obžalovaného J. H.. Preto oslobodzujúci rozsudok Krajského súdu v Trnave, ktorý vychádzal zo zásady „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“, považuje za správny a zákonný a odvolanie krajského prokurátora za nedôvodné.

Krajský súd vzhľadom na oslobodenie obžalovaného rozhodol správne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom, keď poškodenú Z. V. v zmysle § 229 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, odkázal s nárokom na náhradu škody na konanie o veciach občiansko-právnych.

Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti najvyšší súd dospel k záveru, že odvolanie podané krajským prokurátorom nie je opodstatnené a dôvodné, a preto ho podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná .

V Bratislave 5. marca 2008

**JUDr. Pavol T o m a n, v. r.
predseda senátu**